

Radzywińskim, Mińsko-Mazowieckim, Mławskim, Ciechanowskim, Pułtuskim, Warszawskim, Rypińskim, Sierpeckim, Płockim, Płońskim, Błońskim i Grójceckim, stan obłożenia oraz urząd gubernatora wojskowego.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Warszawa, dnia 28 września 1920 r.

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Skulski

.635

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Apropowizacji

uzupełniające rozporządzenie z dnia 18 sierpnia 1920 r. (Dz. U. № 81, poz. 548) w przedmiocie obrotu ziemiopłodami i przetworami, pozostałymi u producentów po dokonaniu świadczeń na rzecz Państwa.

Na zasadzie art. 3, 4, 7 ustęp 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 67, poz. 449), uchwały Rady Ministrów z dnia 5/VIII 1920 r. i rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 6 sierpnia 1920 roku (Dz. Ust. Rz. P. № 73, poz. 500), uzupełniając rozporządzenie Ministra Apropowizacji z dnia 18 sierpnia 1920 roku (Dz. Ust. Rz. P. № 81, poz. 548) zarządza się, co następuje:

Art. 1. Komisje aprowizacyjne, powołane na zasadzie art. 8 ustawy o aprowizacji z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 56, poz. 348) powinny przy ustaleniu cen powoływać do swego grona w miejscowościach, gdzie są Urzędy Walki z Lichwą i Spekulacją, także przedstawiciela wymienionego Urzędu.

Art. 2. Cena ziemiopłodów pozakontyngentowych i ich przetworów winna być ustalona na podstawie kalkulacji kosztów produkcji i warunków gospodarczych, a przedewszystkiem ceny ziemi i robocizny w powiecie, uzależniona od lokalnych warunków aprowizacyjnych, od stanu rynku lokalnego, od warunków aprowizacyjnych i rynkowych w powiatach przyległych i od warunków transportowych (kolejowych, wodnych, dróg bitych) w powiecie.

Koszty produkcji winny być uwzględniane przeciętnie dla większej, średniej i drobnej własności i uzgadniane z danymi, posiadaniem przez Ministerstwo Rolnictwa.

Przy określaniu ceny winno się brać za podstawę wagę metryczną, sprzedaż za gotówkę i moment oddania.

Ceny maksymalne stosują się do ziemiopłodów, przeznaczonych do spożycia.

Ceny ziemiopłodów, przeznaczonych do siewu, zależnie od gatunku i odsiewu mogą być o 20—30% wyższe od cen maksymalnych.

Art. 3. Przy obliczaniu ceny przetworów należy opierać się na cenach przemiałowych maksymalnych (Rozp. Min. Aprop. z dnia 12/8 1920 r., Dz.

Ust. № 81, poz. 546) i przyjmować warunki przemiału, określone dla zboża kontyngentowego (art. 10 Przepisów Wykonawczych do ustawy o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21 z dnia 24 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 70, poz. 474—1920 r.).

Art. 4. Przy obliczaniu ceny hurtowej dla handlujących należy uwzględniać prócz przeciętnych kosztów transportowych od producenta—koszty handlowe w wysokości, nie większej ponad 10%, i zysk, nie większy ponad 10%.

Art. 5. Cena winna być ustalona:

- a) dla producenta—loco miejsce produkcji,
- b) dla hurtownika—loco skład hurtowy. Koszty przewozu przy odstawie do składu hurtowego będą doliczane podług istotnej ich wysokości, lub też według przeciętnej stopy, ustalonej dla danego powiatu przez Komisję za przewóz 100 kg. na odległość 1 kilometra. Cenę winno się określać za wagę netto. Waga worków, cena za nie lub ich wypożyczenie — będą osobno uwzględniane. Przy mące ma być podany stopień przemiału,
- c) dla detalisty—przy sprzedaży ziemiopłodów z doliczeniem zysku, nie wyższego ponad 10%, przy sprzedaży zaś przetworów—nie wyższego ponad 15%. Cena, ustalona za 1 kg., winna wskazywać dokładnie gatunek.

Po uchwaleniu cen maksymalnych przez Komisje Apropowizacyjne winny być odnośne protokoły niezwłocznie przesłane do wglądu Wojewodzie, a w Małopolsce—Generalnemu Delegatowi Rządu.

Art. 6. Normalne ceny mają być wyznaczone dla ziemiopłodów dobrej jakości, nie zawierających więcej, niż 3% zanieczyszczeń.

Przy wyższym procencie zanieczyszczeń i gorszym gatunku cena winna zostać odpowiednio zniżona.

Art. 7. Sprzedaż dla celów spożycia ludzkiego ziemiopłodów i ich przetworów stęchłych, spleśniałych lub mokrych, wogóle zepsutych — jest zakazana.

Art. 8. Ceny maksymalne winny być wydrukowane i umieszczone we wszystkich instytucjach urzędowych i komunalnych, oraz we wszystkich miejscach hurtowej i detalicznej sprzedaży ziemiopłodów i ich przetworów.

W gminach obowiązany jest nadto sołtys, względnie naczelnik, w ciągu 3-ch dni po otrzymaniu cen zawiadomić o nich wszystkich producentów, wyjaśniając im szczegółowo ich obowiązki i odpowiedzialność za przekroczenie.

Art. 9. Przy określaniu ceny chleba należy brać za podstawę ogólne rozporządzenia o wypieku chleba pozakontyngentowego i kierować się lokalnymi warunkami kosztów opału i robocizny.

Cennik maksymalny ma określić ściśle gatunek i zawartość chleba. Przed ustaleniem cen należy porozumieć się z miejscowymi organizacjami zawodowymi właścicieli piekarni.

Cena na chleb winna być opublikowana w ten sposób, aby udostępnić ją jaknajszerszej publiczności.

Art. 10. W publikacjach o cenach należy powołać się na art. 11 rozporządzenia z dnia 18.VIII 1920 r. (Dz. U. № 81, poz. 548), obwieścić, iż przekroczenie tych cen zarówno w stosunku do sprzedających, jak i nabywających, będzie karane na podstawie art. 4 ustawy z dn. 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ust. R. P. № 67, poz. 449) — aresztem

do 6 miesięcy i grzywną do miliona marek, lub jedną z tych kar, oraz konfiskatą towarów. Nadto należy w publikacjach podać do wiadomości, iż ceny maksymalne obowiązują z dniem ich ogłoszenia.

Art. 11. Dochodzenie i karanie przekroczeń, popełnionych w obrębie miast: Warszawa, Łódź, Lublin, Kraków i Lwów, należy do Okręgowych Urzędów Walki z Lichwą, popełnionych zaś w innych miejscowościach—do władz administracyjnych I-ej instancji.

Art. 12. Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 2 października 1920 r.

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński

636.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Spraw Wojskowych, Skarbu i Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie wynagrodzenia lekarzy dentyków i lekarek dentystek, powołanych do osobistych świadczeń wojennych.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych (Dz. U. z r. 1919 № 67 poz. 401) zarządza się, co następuje:

Art. 1. Lekarze dentyści i lekarki dentyстки, powołani na podstawie ustawy o osobistych świadczeniach wojennych, otrzymują przez czas powołania następujące wynagrodzenie:

Lekarze dentyści i lekarki dentyстки:

- a) którzy po uzyskaniu dyplomu lekarza dentystry wykonywali praktykę lek.-dent. nie dłużej, jak przez 5 lat—pobory XI rangi wojsk. wraz ze wszystkimi dodatkami;
- b) którzy po uzyskaniu dyplomu lekarza dent. wykonywali praktykę lekarsko-dent. dłużej, jak przez 5 lat, a nie dłużej jak 12 lat — pobory X rangi wojskowej wraz ze wszystkimi dodatkami;
- c) którzy po uzyskaniu dyplomu lekarsko dent. wykonywali praktykę lekarsko-dent. dłużej jak przez 12 lat—pobory IX rangi wojskowej wraz ze wszystkimi dodatkami.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
E. Peplowski